Realitatea și dublura ei imaginară

On Aprilie 28, 2014

Ajută-i pe ceilalți să treacă dincolo de norii confuziei și să știe exact cu cine au de a face, construindu-ți un alibi care să dea dreptate realismului cotidian credibil.

Totul părea a fi cuantificat statistic în viața mea, practic totul. Mai puțin acea nevoie împovărătoare de a mă atașa de lumea ideilor pure, acoperită frecvent de o crustă fină de conștiință, căreia nu știam să-i calculez maximum de abstracție posibil ce m-ar fi putut feri de jocul apropierii și depărtării de vecinătatea fenomenelor provocatoare pentru știință. Era ca si cand aș fi facut parte dintr-un scenariu de Stephen King, trebuia să trăiesc o realitate pe care unii o consideră superficială sau preferă s-o ignore, în timp ce alții o experimentează ca pe o sabie a lui Damocles, fără să-i înțeleagă simbolistica puterii, redată într-un mod aparte.

Încrezător, deveneam mai abil în evitarea ambiguităților dintre real și imaginar, dar în același timp mă transformam într-un stăpânitor al inadmisibilului științific. Într-un furnizor de algoritmi complecși cărora numai o scurtă nebunie, numai o utopie le-ar fi putut asigura implementarea într-o manieră continuă. Dar, oare, corectă, mă întreb?

Ştiința este este dublul unei realități care depășește imediatul unei vieți ieșite din norma curentă, care te face să te simți invincibil în pielea unui personaj născocit pe moment.

Nu-mi plăcea să mă gândesc la mine ca la un jongler al cifrelor, bazându-mi în mare parte existența pe locul unde m-aș situa din punct de vedere statistic, umbrit doar de o falsă dezbatere asupra valorii identității mele. Ci mai degrabă ca la o marionetă condusă de resortul ideilor de redefinire a științei, prin potriviri sau combinații neașteptate.

Pentru orice altă mentalitate, știința mea întreagă era ca o rază de soare ce se strecoară printr-o crăpătură a stâncii. O estimare care ar fi putut, foarte bine, să fie inexactă, căci oferea anumite explicații privitoare la variația intrărilor de capital științific extern, dintr-o sursă de înțelegere superioară ca profunzime, într-un punct în care ceilalți nu erau total de acord.

Căci această știință făcea lucrurile mult mai complicate și mai greu de rezolvat. Pornind de la acest cumul de nelămuriri, mecanisme de generare a unor variabile aleatoare care își puteau pierde coordonatele prin izolare, asupra mea a început să atârne o bănuială amenințătoare care tindea asimptotic către certitudine. Transformându-se mai târziu într-o atențiune care mi-a întărit pașii spre reconstituirea și reorientarea raționamentelor.

Salvarea mea era să ezit uneori, să ies din bătaia soarelui, dar să nu renunț la vis, chiar dacă părea o utopie.

Leadership: Aspirațiile tale la un ideal de neatins probează vinovăția ta în fața lumii în ceea ce privește construirea unui scenariu în care trebuie să compari o entitate a gândirii prin interiorizarea acțiunilor reale, cu o reflectare a reacțiilor tale față de lumea înconjurătoare?

Meciurile deschise, în care echipele " *știință* " și " *realitate* " se confruntă în mod frecvent în opera de artă a liderului, conduc la imposibilitatea formalizării totale a unei formule majoritare de înțelegere și apreciere a științei sale, ultra-avansată, manifestată în studiul

teoriilor cu efect de constrângere sau influențare, care să returneze o valoare adevărată, pozitivă.

Dar tocmai prin această contradicție de idei, vise, opinii, așteptări, orizonturi, care trădează o înțelegere fundamental diferită asupra lucrurilor, savantul se face într-un fel vinovat de acea "pată de lumină". De o prea mare integrare în leadership a unor noi surse de capital științific care nu se regăsesc în cuprinsul granițelor de înțelegere ale celorlalți oameni.

De aceea, fiecare savant are obligația de a-și răscumpăra "vinovăția" în fața propriilor suporteri, probând o anumită inteligență, o anumită amprentă de identificare care să-i ateste calitatea, justificând apariția unor noi elemente de dezvoltare, administrare și popularizare a științei. Această inteligență are ca fundament construirea unui scenariu în care trebuie să compari o entitate a gândirii prin interiorizarea acțiunilor reale, cu o reflectare a reacțiilor tale față de lumea înconjurătoare.

Leadership: Îți asumi responsabilitatea în ceea ce privește asigurarea livrării unui produs finit, din perspectivă a ceea ce ești dispus să duci până la capăt fără să te încurci în mize prea mari?

O eroină a scriitoarei Anne Hebert spunea: " *Inutil să te amăgești. Într-o zi, realitatea și dublura ei imaginară vor coincide. Confirmând toate temerile. Abolind orice limită. Spulberând orice alibi. Interzicând orice fugă. Vei fi declarat vinovat, în fața lumii. Trebuie să ieși imediat din lâncezeala asta. Să reduci visul la tăcere, înainte de a fi prea târziu. Să te scuturi bine de el, în lumină. Să te descotorosești de fantasme.* "

E un avertisment subtil, că ai o responsabilitate crescută în ceea ce privește asigurarea livrării unui produs finit, unui leadership real, conform normelor de calitate impuse de limitările celorlalți oameni. Este atât de ușor să driblezi realitatea, dar e atât de greu pentru ceilalți să treacă dincolo de norii confuziei și să știe exact cu cine au de a face.

Căci atunci când începi să te lași condus de resortul ideilor de redefinire a științei, prin potriviri sau combinații neașteptate, ești tentat întotdeauna să trișezi, folosindu-te de mecanismele proprii de generare a unor variabile aleatoare care își pot pierde coordonatele prin izolare, adică neînțelese de nimeni. Fii dispus să duci până la capăt o acțiune fără să te încurci în mize prea mari, adică fără să faci din știință o cultură de consum sau o experiență de joc captivantă, dar irealistă.

Ştiința este un produs finit, de mare calitate, numai dacă știi să o transformi într-un scop a cărui împlinire nu presupune un câștig material. Miza cea mare a oamenilor este adesea câștigul financiar, dar pentru un creator inspirat adevăratul câștig îl constituie posibilitatea "produsului" de a fi util evoluției lumii.

Leadership: Asiguri aplicarea principiului: „totul se poate oricum, oricât, oriunde și cu oricine", socotindu-te una cu suma sintetică a unor cunoștințe referitoare la un anumit obiect de cercetare?

Consecința este lesne de dedus, devii asemenea unui actor sigur de reputația lui, care este pe de-a-ntregul prins în el însuși și doar se preface că joacă împreună cu partenerii de scenă. Această cufundare în tine însuți, dialogând tacit cu leadershipul într-un limbaj pur științific, chiar dacă constituie incontestabil cea mai înaltă creație a geniului tău, are mari șanse să fie catalogată la prima mână drept individualism, sau vanitate ce dorește să fie flatată, dar nu apreciată, o vanitate inconștientă de ridicolul în care se află.

E greșit să aplici criterii personale de selectare și utilizare a cunoștințelor, sau să le pui în fața unui ideal de neatins pentru ceilalți, căci ajungi să te transformi într-un stăpânitor al inadmisibilului științific, un formator al ambiguităților și complexităților cărora numai un vis, numai o utopie le-ar putea aduce împlinirea. Iar o utopie exprimă îndepărtarea de diversitate, de realitate, pierderea oricărei coeziuni și aplicarea principiului: *„ totul se poate oricum, oricât, oriunde și cu oricine "*.

Omul de știință se raportează, pe lângă actul de creație, la un singur obiect de cercetare: "Omul și simbolurile lui în cursul evoluției lumii".

Marea provocare a științei este destinată unei emancipări a gândirii prin prisma imaginii pe care o ai despre realitate, prin capacitatea ei de a face vizibile efectele unei integrări într-o poveste a cărei acțiune are loc în decorul creat de tine.

Realitatea și dublura ei imaginară vizează integrarea leadershipului în existența cotidiană. Este frumos să visezi la stele și la un cer senin, plin de vibrații, dar nu poți ajunge la ele dacă ești inexact în raport cu faptele, în raport cu standardul admis în materie de felul cum percep alții știința ta.

Pentru mințile firave a fi independent poate însemna a fi anormal, iar a fi anormal înseamnă de multe ori a fi detestat.

Source: https://neculaifantanaru.com/realitatea-si-dublura-ei-imaginara.html